code No: 13

2171

വഴിമ

ഉത്തരം കണ്ടെത്താനാവാത്ത
ഒരു മഹാ സമസ്യയായിരുന്നു
നമ്മുടെ ജീവിതം
സൂചനകൾ ഏതെങ്കിലുമുണ്ടായിരുന്നിട്ടും
ചേർത്തിണക്കിയിട്ടും
ക്രിയകൾക്കൊന്നിനും നമ്മെ
പരിഹരിക്കാനായതേയില്ല

നാം തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തെ
നമ്മുടെ വർഗം കൊണ്ട് ഗുണിച്ചപ്പോൾ
നമുക്കിടയിലെ അകലം
വർധിക്കുകയാണുണ്ടായത്
ആ അകലത്തെ അളന്നുമുറിച്ച്
നീ നീയും ഞാൻ ഞാനുമല്ലാതായി

ഏറെ ആവർത്തി തുടച്ചിട്ടും
തേച്ചുമിനുക്കിയിട്ടും
മാഞ്ഞു പോവാൻ കൂട്ടാക്കാത്ത
ചില പാടുകൾ നമുക്കിടയിൽ
വിലങ്ങനെ കിടന്നു
അസൂയയുടെ ചെളിയും
അഹങ്കാരത്തിന്റെ പൊടിയും
അടിഞ്ഞു കൂടിയ കറുത്ത പാടുകൾ

നീയെന്നും പൗർണ്ണമിയായിരുന്നു
ഞാനാണെങ്കിൽ അമാവാസിയും
നിന്റെ സ്വപ്നങ്ങൾക്ക്
നീല നിറമായിരുന്നു
എന്റേതിന് ചുവപ്പും
നീല ആകാശത്തിന്റെയും
ചുവപ്പ് ചോരയുടെയും നിറമാണല്ലോ:

ചോദ്യചിഹ്നങ്ങളുടെ നിര
നെഞ്ചിൽ തറഞ്ഞുതറക്കുകയും
സമവാക്യങ്ങളുടെ ഞാണിൻ വരമ്പുകൾ
ചുരുളം കനത്തു പൊങ്ങുകയും
ചെയ്തപ്പോഴാണ്
ഞാൻ സൂര്യനോളം ജ്വലിക്കാനും
നീ ഭൂമിയോളം താഴാനും
നമുക്കിടയിലെ പാടുകൾ
മായാനും തുടങ്ങിയത്,
താഴ്ന്നകൊമ്പുകളിന്റെ രസതന്ത്രം ഉപ്പിൻ
ഉപ്പിൽ ആഴത്തിൽ വേര്
പടർത്തി~~[illegible]~~യത്.

ഓർമ്മയെന്ന വാക്കിന്
എഴുതിവെയ്ക്കാനാവാത്ത വിധം
വ്യാപ്തിയുണ്ടെന്ന്
അറിഞ്ഞതു മുതൽക്കാണ്
ചുവന്ന തെരു മഴയായ് വീണിരുന്ന
നമ്മുടെ ജീവിതം
പച്ച ശരീരത്തിലേക്ക്
കുതിക്കാൻ തുടങ്ങിയത്